

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:

на півний рік 10 зр — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горювіца в Чернівцях, ул. головна ч 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Згода поміж Русинами а Волохами на Буковині.

Ми вже давно чули ту казку про згоду, що дим будувала, про можливість згідливого пожиття поміж двома народами в однім краю, але й доси ми не набрали пересвідчення, що колись до такого пожиття прийде, бо се просто противить ся поняттю борби о бит, хоч і доси згоду, оперту на справедливости, уважаємо ідеалом, до котрого люди змагають повинні. Але коли Волох, заслопуючись дешевою фразою про згоду поміж Русинами а Волохами має очевидно на думці приспане руского життя на Буковині і геґемонію Волохів над Русинами, то ми против такої его „згоди“ таки рішучо мусимо виступити, бо така згода — то сон, то мертвечина, кинена на руский парід.

Волохи дались би подекуди порівняти з Поляками. В користнійших обставинах захопивши силу в свої руки, оба сі народи з тяжким трудом дають ся пересвідчити, що хоч право сильнійшого вчине, але й справедливість заслугує на се, щоб її пошанувати, тим більше, коли она запоручена австрійским наро-

дам державними законами. Відчуваючи слабу силу свого народу, Русини мусять числити ся з тим, що мають сильнійших сусідів, котрі по приміру всіх сильних міра сего дають свою силу нераз тяжко відчувати слабшим. Поки Русини не можуть против чужої сили поставити своєї, поти сама неміч спонукує їх не міряти ся з противником, як з рівним, поти мусять они безнастанно упоминати ся о опіку центрального правительства, а сусідам пригадувати, що *hodie mihi cras tibi*, поможеш ти мені, то я тобі поможу. Се як природне, так ясне.

Що Поляки не уступають ся нам на кождий наш зазив, сему жадеп розумний Русин не може дивувати ся; коли-б ми мали силу, то ми також не поступали би инакше. Але Поляки в значній части постарали ся вже пізнати народні змаганя Русинів, навчили ся розпізнавати дійстних Русинів від ренеґатів, і о скілько вже зрозуміли, що підпирание руских інтересів, есть заразом підпирание австрійских, краєвих, а навіть польских інтересів, о стілько не спиняють чисто-народних змагань руских. За отсе очевидне старане зрозуміти наші відносини і за відношене, чим далі то прихильнійше до рускої справи, зростає

у значної частини Русинів довіре до Поляків, витворює ся та *Polenfreundlichkeit*, що солею в оці есть всім Волохам, москвофілам і опозиційним елементам. Ся підпора руских інтересів зі сторони Поляків — се кождий вміє оцінити — далеко більша, ніж волоска, бо Волохи не признають Русинам просто нічого. Не маючи ясного поняття про історію і теперішнє положенє цілого українсько-русского народу в Австрії і Росії, не знаючи докладно життя Русинів в Галичині, опершись тільки на баламутних інформаціях фальшивих дорадників руских, они — чи то аристократи чи демократи волоскі — бачать у всіх заходах буковинських народовців тільки ворохобню, під'юджуване, а не чесну, повну пожертвованя працю для народу, таку народну працю, якої ми на жаль у волоских аристократів не бачимо. А що они до того лучать ся з Русинами, котрі відреклись свого народу і заперечують ему рацію, несправедливість, нелюдяність, словом недозрілість, ми мусимо поневолі чути жаль до Волохів, котрий то жаль переходить нераз в оправдане обуренє і погорду. Ніхто з буковинських горожан не має патенту на се, що тільки він слу-

В день святої волі.

(Споминки баби Оришки Прядчихи).

Записав

О. Я. КОНИСЬКИЙ

— 0 —

І добре і лихе — все від Бога. Дав Бог людям щастє; ніхто-ж, як не Він святий — посилає на людей і нещастє. Тим-то: де талан-доля, там і безталанє; без сього вже, мабуть, не можна. Коли-б людям все тільки щастило, да таланило, що-б тоді й на світі було! Може-б і добре було; а може-б і ні; не вгадаєти. А вже-ж з старих людей не дурно то приказка йде, що не коштовавши гіркого, не розсмакуєш і солодкого...

От і мені на віку всього трапляло ся. Не скажу, що я нещасниця. Довело ся і щастєчка завнати, і нещастє мене не минуло. За чоловіком за своїм завнала щастє, та не ким же, як не чоловіком і покарав мене Бог; а за який мій гріх — того не скажу: так-от і в сиру землю піду, не відаючи, чим я прегрїшила, чим я святих Бґо прогнївила?.. Тай що з того: чи знати, чи не знати? — рук не підложиш, минулого не вернеш; волі Божої не переможеш... Який жеребок випав на твою долю, з таким і каланай мовчки, не нарікаючи...

Я й не нарікаю; я тільки до слова кажу; а нарікати — крий мати Божя!.. нехай мені уста на віки замкнуться, замкнуться ся, коли у мене й на думці є нарікати. І гріх і сором нарі-

кати. Як гляну я навкруги думкою, то й бачу, яка то сила-силуща людей, що бідують куди гірш за мене! У мене що! З мого бідовання тільки душу сум та скорботи хмарою криють; а кістки не стогнуть! ні холоду, ні голоду, ні болісти тяжкої я у себе в хаті захистку не давала; а в іншого!.. і Господи!.. інче і голе, і боє, і холодне, і утроба його з голоду, немов та оплінь у важкому возі скиглеть!.. Еге!.. і ніхто на таких не зглянець ся!..

У мене — що! не яка там і кара мені випала!.. Може ще то й не кара, а тільки так воно... важко-тяжко може через те, що серце мов дурне; занадто чутке, да перенятливе. Ну, а розум у мене який?.. звісно жіноцький, темний; не спроможний заирнути на саме дно чужої душі, та й роздивити ся там, як воно й до чого... Що з того, що він зазирає слїпуючи?.. Темно!.. а світла Біг-ма!.. От і переходиш через свої нетри помацки і помилиш ся і заблудиш, — і собі і людям негаразд вчиниш. А проте вини моєї нема й не було. Не я-ж своє серце сплодила; не я його до себе в груди вложила, не я його чутким таким зробила; не можна мені з грудий його виняти; не мені його переробити Мати з батьком таке серце мені надїлили... не мені їх судити... Поможі вже їм Боже на тім світі виправдити ся та всі митарства перейти і ні на одному не зачепити ся.

Дак ото кажу вам про мого чоловіка. Земля йому пером-пушиною! Він був не то щоб яка людина невїрна або лиха до мене, або до кого з добрих людей, ні, ні!.. Душа у його була тепла; дружина з його вірна, не зрадли-

ва, не то щоб там до чужих жінок, або-що!.. сего з роду-віку не було за ним. Кохав він мене вірно, щиросердо. Слова важкого я від його не чула, до людей він був не двоєк, не лиходій; в хозійстві — дбаха невинущий, кукібник мозолистий. Усеїм би гаразд, за все-б дякувати Богові, коли-б тільки не така вдача у його була; а то чисто наче та, проєсти Господи, підкова зпід коня — не розвігнеш її! вже на чому він став, не стягнеш ти його, не повернеш, хоч ти йому приску горячого повно за халяви наєш.

Дак отсе-то й не по мені було, і шашелем воно точить серце мов. Але було у його, у чоловіка мого, ще дві великих вади. Тямлю я, що нема чоловіка без вади, як нема живої деревини без кори; а проте вельми вони мене за печінки брали і буцім — данєм тим — трутою, незримо людям, труїли мовє щастє. Перша вада у мого чоловіка була та, що він вельми любив чортів згадувати; і ветаючи й лягаючи з чортом було не розминеть ся; і за обідом, і за вечерою без чорта не обійдець ся; по всяк-час черкає: на що вже й гирше: хліб святий почне було різати і тут чорта згадає: „яка, отсе, чортяка ніж витупила“; або „чортів ніж хліба не бере...“ Страх і згадати, як мене вражав було отаке черканє! Ну, на що йому здали ся оті чорти? яка йому з них користь? чи вже-ж він не тямить, що з чорта добра не буде до віку?

Отак було міркую собі, тай ну його благи: „Ангоне! чоловіче мій любий! голубе мій сизоперий! покинь ти чортів! не займай

жить добре краєви; ми з повним правом признаємо за собою такі заслуги для краю, як Волохи, і всякі інсинуації про підбурюване і т. п. краю відпираємо рішучо. Поляками не єємо, тільки Русинами, і знаємо красше ніж Волохи, де кінчить ся руский інтерес, а починає ся польський. Закид про нашу *Polenfreundlichkeit* не єсть ніяким закидом, так як не єсть у Волохів заслугою, що они не старають ся витворити *Rumänenfreundlichkeit*. А таки всі волоскі часописи на Буковині не знають иншого докору супротив буковинських народовців, як отсе тикане їм в очи Поляками; впрочім перегризають они аргументи, давно викинені нашими противниками за поріг яко слабі.

З причини посольского справозданя п. Грігорчи в Сторожинци, на котрім Волох Петреску промавляв за згодою Волохів з „правдивими“ Русинами в соймі (значить пп. Тимінським і Волянном), часопис бар. Мустаца *Buk. Post.* уважала потрібним дати „Буковині“ і буковинським народовцям Русинам лекцію, що они сїють незгоду і ворохобню по краю, а мають на думці тільки посади і аванси (нехай скаже виразно, хто?); за то величає соймову згоду двох послів руских з Волохами яко загальну згоду волоско-руську. „Ми, каже, Буковинці мусимо признати ся, що не розуміємо, чому правительство підпирає аспірації руских народовців“.

Ох! то правительство! Оно було би найлучшим на світі, коли би по дажному прикладу на шкоду власним інтересам сломагало москвофілів, котрі — як звістно — суть найлучшими пропагаторами польонізації в Галичині і румунізації на Буковині, та невдоволеня в нашім народі. Але коли правительство, сповняючи свій обовязок і місію, на перекір преріжним загоріцям старає ся підпирати природні змаганя віками гнетеного народу, тоді они „правительства не розуміють“. Але за те ми їх розуміємо, як не можна лучше. Ми розуміємо, що Волохи бажають тільки такої згоди з Русинами, яка би лише їм приносила хосен, а нам нічого. Они бажа-

ють, чужими руками вигребувати собі каштани з жару і тому раді таким мамелюкам з нашого народу, котрі для личних ураз і амбіцій дають ся ужити за оруде волоске. Таки низькі слуги їм по душі, а правдиві оборонці рускої справи, дійсні добрі сини свого народу, то ворохобники в краю!..

Хто є „правдивий“ Русин, то не Волохам рішати. Они, що для розвою власної мови і літератури покинули наше руске письмо, якого давно уживали, а прийняли латинське, не мають права за приводом москвофілів докоряти нам фонетикою... Они, що їх шовінізм перевищає далеко польський, повинні розуміти наші народні змаганя, анальоґічні волоским, але фарисейство каже їм тих змагань не признавати.

Таким чином Волохи підтримують у Русинів ворожий настрій супротив себе, котрого небавом можуть жалувати. Ми знаємо і цїнимо високо волоский патріотизм, але волоскої несправедливої загорілости знати не хочемо і єї поборювати мусимо. *Summ sineque*, а не одному все, а другому нічо! Доки у проводирів волоского народа не витворить ся хоч така терпимість до руских справ, як у Поляків, доти нехай не дивують ся, що ми з ними не обходимо ся, як з приятелями, і они, коли бажають добра свому народови, нехай добре розважать, з якими Русинами вяжуть ся у спілку. Та спілка може їм з часом стати костью в горлі, бо она оперта на неморальній підставі. Підпора своєї справи нечестними спільниками помалу може ту справу загрипти.

Ми не думаємо тут виступати в ролі учителів Волохів — горбатого і могола не виправить — і не хочемо відповідати на всі аргументи їх, викинені, як сказано, иншими нашими противниками вже давно на сьміте; сконстатуємо лише факт, що від смерти бл. п. митрополита Мораря Андрієвича „Буковина“ ніколи не виступала против Волохів агресивно, тільки все боронила ся перед ріжними напастями волоских загорілих часописий, отже часопись наша не мала на-

ти їх; Бог з ними!.. Призначено їм від Бога по болотах в купинах, та в очеретах кубити ся; нехай же вони там собі й живуть і адихають; не наводь ти їх в хату; у нас же в хаті образи на покуті, хрест святий на сволоці; а ти чортів сюди пхавш. Чи до ладу-ж воно? Подумай, розкинь головою! вона-ж у тебе не повстяна і не цвьяшком біта...“

Він отсе й схаменеть ся: тихцем, любенько погомонить собі в вуса, та буцім і послушаєт ся мене. Инчим разом цілий день не згадає дїдка; а по вечері, аби взяв ся за люльку, так і не втерпить, що-б не черкнути; коли не сакви в тютюном чорт сховав, дак вже-ж ніхто, як чорт, чубук так засмоктав, що й протичка не бере. Або отсе було собака на кого гавкне — і тут без чорта не можна: „який там чорт ходить“; — „на якого лисого диявола вона бреше.“

Оттаку нестаточну людину надїлив мені Бог за чоловіка! Одначе-ж трийцять і одно літчко я за ним прожила і добра нажила; а все таки до черкання до отого не привичаїла ся. І що воно за знак? Що воно за причина, що так йому чорти мулили? Неначе на самому кінчику язика чортяка раз-у-раз у його так і сидить було: аби роззявив рота, вона й вилетить; одна вилетить, а друга зараз натомиць сяде...“

І вже чого тільки я не робила, чого я проги тих гаспидів не чинила! і язик йому хрестила, і сьвяченою вербою обводила, і Маковівекою водою піднебєння обмивала, не помогло!.. А молила ся скільки!.. що свїчок тих попоставила! І отець Лука молебні служив; і язик йому мировав і смирну зпід плащениці за зуби йому клав! Ова!.. нічого не брало! Біла ся я, побивала ся, тай „годі“ сказала. Дала йому волю: нехай черкає! І не начеркав ся він до самої домовини. А я було чую, да вже німую: не поможу, кажу собі на думці, так нехай мої скорботи сидять у затишку, у мене в душі, щоб люди їх не чули, не бачили...

А вже друга вада, так хто його знає, як про неї й розказати, з чого його почати? І чудна вона, і сьмішна і віку вона йому вкоротила. Була вона, коли не від Бога, дак прямо від самого того царя болотяного, що по ковбанях полощеть ся, а на купині на сонці грїєть ся — бодай би йому старому собаці!.. тьфу!

Щоб зрозуміли ви ваду мого чоловіка і мов лихо з нею, треба вам здалека почати і все мов жите розповісти. Добре! на-те вам, слухайте, коли є охота слухати, стару бабу.

(Дальше буде.)

цїли підбурюваня буковинського населєня, як се нам безлично сьміє закидати *Buk. Post.*, тільки в добре зрозумілім руским інтересі боронила народної справи. Коли-ж волоскі часописи не устають в напастях на Русинів, то нехай же потім не дивують ся реакції у Русинів. Хто сїє вітер, той збирає бурю...

Шкільне торжество в Перемишлі.

Дня 3-го с. м. відбуло ся торжественне посьвяченє нового будинку для гімназії польської і рускої в Перемишлі, з чим лучила ся також переміна існуючих досі рівнорядних клас руских на самостійну гімназію з руским язиком викладовим. На се торжество явив ся Е. Е. намістник гр. Бадені в товаристві віцепрезидента гал. крайової Ради шкільної д-ра Бобжинського, члена крайової Ради шкільної Ал. Барвінського, та достойників і представителів місцевих властей, генераліції з командантом кріпости ген. Рошковским на чолі, членів Ради повітової під проводом Е. Е. кн. Адама Саліги і членів Ради міської. Службу божу відправив перемиський єпископ Преосьв. др. Целеш в спільній авлі обох гімназий, а відтак лат. єпископ Преосьв. Солєцький виглосив промову і довершив посьвяченя будинку.

До посьвяченю Е. Е. Намістник промовив до численно зібраної молодіжи обох гімназий, пригадуючи їй обовязки, а вкінці своєї промови підніс, що вибудованє шкільного будинку для обох гімназий польської і рускої, не єсть лише случайне, але се вислід системи прийнятої нашими властями шкільними, щоби молодіж польська і руска, побираючи науку під спільним дахом, пам'ятала, що має спільну вітчизну і що в любові і згоді має виховувати ся і образувати ся, а відтак ділати.

Відтак промавляли також оба директори гімназії польської і рускої, констатуючи згоду і мир між учениками обох народностей в перемиських гімназиях а заразом висказуючи живі чувства вдячності для Е. В. Цісаря як за утворєне окремої рускої гімназії так і за новий будинок шкільний. При кінці тих промов кожний з директорів підніс оклик в честь Е. В. Цісаря, повторений зібраними трикратно з одушевленєм. В тім самім дусі, що упрямтелі заведень, промавляло відтак двох учеників гімназії польської і рускої — почім уся молодіж засьпівала народний їмн. Відсьпіванєм їмну закінчило ся то гарне торжество. Намістника, оцускаючого авлю, пращала молодіж грімкими окликами.

Львівські часописи приносять нині цілу промову галицького намістника, котру подаємо і нашим читателям:

„Перед хвилею зволили Преосьвящені оо. єпископи відправити службу Божу і довершити посьвяченя того будинку шкільного, призначеного на уміщенє двох повних висших гімназий.“

На мене тепер черга, щоби в імени ради шкільної крайової, яко шеф адміністрації того краю коронного, висказати в кількох словах, чого потреба, аби той будинок на хвалу Богу і людський пожиток служив і щоби містачі ся в нїм наукові заведеня розвивали ся по мисли законів, приписів, намірів і змагань крайової ради шкільної. Передовсім мусять спідїяті директори з учительськими зборами, дальше ученики, а вкінці родичі і опікуни, як також взагалі мешканці міста Перемишля. — Точність в вивнюваню обовязків, совістність і одноцілість в праці, прихильність і вирозумілість, оцєрти о серце і розум, привязанє до знаня, котре мусить вести до ублагородненя і звершености в діланю, отсе провідні лїнії для директорів і учительських зборів. Ученикам поручаю, щоби виробляли в собі любов для Бога, пошану для старших, постійність в шильности, кариєтність і охайність, заразом щоби відтручували від себе всі злі підшєнти, а злим для учеників єсть то, що школа заборонює. Вкінці сусильність, отже родичі, опікуни і мешканці взагалі, повинні окружати заведеня наукові опікою, печальвостію і прихильвостію, ділати спільно і допомагати учительським зборам;

Нова тарифа залізнична об'язує вже з днем 1-го вересня с. р. Ціна їзди за 1—150 кілометрів є для III. класу 1.25 кр., для II. кл. 2.25 кр., для I. кл. 3.75 кр.; за віддалене 151—300 кілометрів за кожний кілометр в III. кл. 1.15 кр., в II. кл. 2.15 кр., в I. кл. 3.65 кр.; за віддалене від 300—600 кілометрів за кожний кілометр в III. кл. 1 кр., в II. кл. 2 кр., в I. кл. 3.5 кр.; за віддалене понад 600 кілометрів за кожний кілометр в III. кл. 0.80 кр., в II. кл. 1.8 кр., в I. кл. 3.3 кр. Натомість знижена оплата за подорожні пакунки.

Страшний вибух газів мав місце дня 31-го серпня о 6. годині рано в Східниці коло Дрогобича в нафтянім заході Леонарда Висневського. При тім страшнім весташю не обійшло ся без людських жертв: один робітник, від двох тижнів жоватий, погіб на місці, а 10 других робітників і 2 наглядачі (сини Висневського) потерпіли тяжкі поварення. Причиною експлозії було по всій імовірності за близьке віддалене парової машини від верху заводу. Кілька днів перед тим, як ми вже доносили, вибухла там ропа і позаливала (сусідні поля та поплила потоком аж до ріки Стрий, котру то шкоду обчислюють на 20 тисяч зр. Тепер заложено там шпиталь.

Хінці о вельоципеді. Коли запитав хтось сина небесного царства, що то є вельоципед, він дав таку відповідь: То смалий звір, котрого провадять ся за уха, а змушує ся до бігу копанем пятами в череві.

Весела пригода. Недавно тому притрапив ся презесови одного німецького „Товариства вправців“ такий веселий випадок. Отвораючи засідане презес сказав: „Панове! взиваю вас всіх, щоб ви повстанем з місць почтили память нашого любого і дуже заслуженого для нашого товариства члена, яким безперечно був вчера померший наш товариш Вільгельм Найман“. В тій хвили дав ся чути голос: „Не потрібно! не потрібно! бо я живу!“ І Найман, про котрого чуття упустили, що помер, показав ся всім зовсім здоровим. Бідний презес став ся жертвою поголоски і — осьм шив себе.

Панцирний вагон. В Америці винайдено панцирний вагон залізничний, котрий має на цілі обезпечити жите і здоровле подорожних у нещасливих залізничних випадках. Звичайний вагон є вложеный в більший, зроблений з чистого заліза. Між одним а другим вагоном є сружини, через що подорожні не відчувають сильного трясення вагона, а в весташю зменьшають ся наслідки сильного удару. До того ще й сиджене поставлене на сружинах.

Швайцарське годинникарство. Швайцарія все ще єсть вітчизною годинникарства. В році 1894 вивезено відтам 560.817 золотих, 2.357.352 срібних і 1.427.400 нікльових, разом 4.345.469 годинників. в вартості 77.848.100 франків. Пересічна вартість золотого годинника виносила 56 фр., срібного 13, а нікльового 9 фр. 70 цт.

Помер о. Іван Голодівський, гр.-кат. парох в Молошконичах, судово-вишеньського деканата, в 76-ім році життя, а 48-ім св'ященства.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“

Будапешт, 6. вересня. Архикнязь Володислав умер о 10-ій годині 45 минут перед полуднем.

Відень, 6. вересня. Президент міністрів Багфі, міністер фінансів Люкач і міністер Йосіка прибули сюди.

Впв. передплатників просимо о вирівнане залеглостий. За пять місяців, відколи розходить ся розширена „Буковина“, дали ми доказ, що наша часопись заслугує на підпору Русинів. Численні признання, які ми за той час дістали, суть, думаємо висказом ширшого загалу. Без помочи рускої суспільности не можливий дальший розвій „Буковини“. Ми не хочемо зазнати на собі наслідків рускої неточности так, як зазнали їх иньші рускі часописи; тому просимо о вирівнане залеглостий і запов'даємо, що в інтересі справи народної і часописи ми не згодимо ся на таке толероване неточности передплатник в, яке у Русинів ввійшло в звичай. Адміністрація „Буковини“ дасть впв. передплатникам всякі можливі полекші у сплаті належитости, але підтримувати несолідність не думає.

Передплатників, котрі в доручуваню „Буковини“ добачать якусь неправильність або котрим не достає якого числа, просимо се зараз подавати нам до відомости. Реклямація бракующих чисел увільнена від оплати порта.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
має на складі:
„ІЛЮСТРОВАНУ БІБЛІОТЕКУ“
для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем
року 1886, 1887., 1888., 1889., 1890., 1891., 1892
1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.
3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

Чума горілчана.
Сумна історія для перестороги і науки бідним і богатим, старим і молодим переповнів і тверезим руским читальникам присвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., поштою 25 кр.

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,
засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.
„Дністер“, ошертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечує всяке майно движиме і недвижимо против шкідливого впливу огня під найприступнішими умовами і починає можливо найнижші премії.
Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.
Зголошеня о уділені агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

СИЛА КНИЖКИ
або
О просвіті народній.
Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях
написана
учителем Дарієм Пігуляком.
Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

КНИГАРНЯ
наукового Товариства імени Шевченка
у Львові, улица Академічна ч. 8.
продає слідуєчі книжки:

Юрій Федькович. Повісти і оповідання	— 20
Михайло Старицький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III	— 80
— Книга казок, поезії часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1 —
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4-50 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 20
— „Оферма“ — новеля	— 10
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Уманець і Спілька. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літературних поглядах з Московщиною	— 50
Ом. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленко. „Іфігенія в Таврії“, драма	— 30
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1 20
Ю. Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Кирило Студинський. Лірики, студія	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісня про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс. Ставицький. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Огоновский: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1 —
— Чорна Рада, повість	— 80
Іван Нечуй. Повістки і оповідання	— 30
— Світлогляд українського народу	— 30
— Кайдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	1 50
— Причепи, повість	1 50
— Микола Джеря, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Попались	— 10

